

ΙΩΑΝΝΟΥ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ

Ο ΑΓΙΟΣ

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

Ο ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΒΙΟΣ — ΘΑΥΜΑΤΑ — ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Πρόλογος: π. Σαράντης Σαράντος

ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ

πατρός ἡμῶν

ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ

ΤΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ

(Ψαλλομένη τῇ 6ῃ Νοεμβρίου)

Ποίημα

Πατρός ΙΩΑΝΝΟΥ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΩ.

Τὸ «Μακάριος ἀνὴρ». Εἰς τὸ «Κύριε, ἐκέκραξα» ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. «Ὅλην ἀποθέμενοι»

Ὅλην ἀναθέμενος, τὴν σὴν ζωὴν τῷ Πατρί σου, καὶ Δεσπότου ὄσιε, ὑποθήκας θέμενος ἐν καρδίᾳ σου, ταπεινώσει πάντοτε, συντόνῳ νηστεία, προσευχῇ ἀδιαλείπτῳ τε, δοχεῖον γέγονας, πλήρες χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος. Διὸ καὶ τοῖς λειψάνοις σου, πόθῳ προσιόντες κραυγάζομεν, πάτερ Λεονάρδε ἀπάλλαξον, ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ νοσημάτων πρεσβείαις σου, ταῖς θερμαῖς πρὸς Κύριον.

Λέων ἰσχυρότατος, ἀναδειχθεὶς τῇ ἀσκήσει, Λεονάρδε ὄσιε, τῶν δαιμόνων ἤλασας τὰ στρατεύματα, καὶ τῷ σῷ κηρύγματι, εἰς θεογνωσίαν, ἐκ τοῦ σκότους ἐπανήγαγες, πληθὺν μισήσασαν, τῆς πολυθείας μιάσματα, τῷ θύρακι τῆς πίστεως, καθωραϊσμένος πανόλβιε, διὸ καὶ τιμῶντες τὴν μνήμην σου, βοῶμεν ἐκτενῶς, λιταῖς ἀγίαις σου στήριξον, πίστιν τὴν ὀρθόδοξον.

Φωστήρ τηλαυγέστατος, ἀναφανείς Λεονάρδε, πάντας πρὸς σὲ ἤλκυσας, τῇ χριστομιμήτῳ σου ἰλαρότητι, βασιλέα ἔπεισας, ἐξουσίαν δοῦναί σοι, ἀπολύειν πάντα δέσμιον, τῇ ἐπισκέψει σου, διδασκάλῳ θείῳ ἐπόμενος, διὸ καὶ περιέτρεχες, πᾶσαν τὴν Γαλλίαν θεόσοφε, πάντας ἀπαλλάξαι ἀλύσεων, δεσμῶν καὶ φυλακῆς, καὶ νῦν ἡμᾶς ἐλευθέρωσον, αἰχμαλώτους πάθεσιν.

Ἔτερα. Ἦχος δ'. «Ὁ ἐξ Ὑψίστου κληθεὶς»

Αγαλλομένῳ ποδὶ ἐξηλθες πάτερ, κοσμικῆς συγχύσεως, καὶ ματαιότητος, καὶ δόξης πάσης τὸ πρόσκαιρον, καταφρονήσας, ὀπίσω ἔδραμες τοῦ Δεσπότη σου, κηρύξας δὲ ἔθνεσι, τὸ Εὐαγγέλιον, θεογνωσίας ἐπλούτησας, τοὺς προσιόντας, τῇ θεία σκέπῃ σου ὀσιώτατε, καὶ ἐν ἐρήμῳ διαιτώμενος, ἡμιλλήθης ἀγγέλων στρατεύμασι, τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἐνέδρας, ἐκφυγῶν παννύχοις στάσεσιν.

Υψῶν τὰς χεῖρας νυκτός τε καὶ ἡμέρας, οὐρανόθεν ἔλαβες, χάριν ἀνέκλειπτον, τοῖς ἀδελφοῖς φιλοτίμως δέ, αὐτὰς ἐκτείνας, πλοῦτον χαρίτων αὐτοῖς μετέδωκας, καὶ χεῖρας ἀλύσεων, ἐλευθερώσας ταχύ, καὶ ἐπιτόκους λυτρούμενος, ἐκ τῶν ὕδίνων, καὶ πάσης βλάβης θεομακάριστε, ἡμῶν ἀπάντων πεφανέρωσαι, ἀκατάβλητον τεῖχος πρεσβεΐαις σου, ἐν ᾧ θραύονται πᾶσαι, ἐπιθέσεις τοῦ ἀλάστορος.

Τοὺς ὀφθαλμούς σου ἐπλήρωσας δακρύων, Λεονάρδε πάνσοφε, καὶ νοῦν ἐκάθηρας, τὸ ὀπτικὸν δὲ ἐλάμπρυνας, τὸ τῆς ψυχῆς σου, τῇ φωταυγείᾳ τοῦ Θεοῦ

Πνεύματος, διὸ κατοπτεύεις νῦν, κάλλος τὸ ἔνθεον, τῆς τρισηλίου Θεότητος, αἰὲ πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν πίστει ἀναβοώντων σοι· Σὺ εἶ ὁ πάντας ἐξαιρούμενος, πειρασμῶν καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων, ἀσθενούντων προστάτης, ἐπιτόκων καταφύγιον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'

Δεῦτε ὀρθοδόξων τὸ γένος, τὸν θεῖον Λεονάρδον, θεηγόροις ἄσμασιν ἀνευφημήσωμεν. Οὗτος ὡς ἀστήρ λάμπας ἑωθινός, τὴν Ἐκκλησίαν φαιδρύνει, ἀκτίσι τῶν θαυμάτων αὐτοῦ. Ἄπαντας γὰρ εὐφραίνει γλυκασμῶ, τῆς χρηστότητος αὐτοῦ, ὕμνολόγους ποιεῖ τῆς ἀρρήτου δόξης, καὶ φιλανθρωπίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Δεῦτε οὖν φιλεόρτων ὁμήγουρις, ἐκ πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης, τῆς Γαλλίας τὸ ἄνθος, καὶ Λιμόζης τὸ καύχημα, γηθοσύνοις ᾠδαῖς ἐπαινέσωμεν, βοῶντες αὐτῷ· σκέπασον πάτερ πάντας ἡμᾶς, τοὺς ἐγγίζοντάς σοι, ἐκ πάσης δαιμονικῆς ἐπιβουλῆς, καὶ εἰρήνευσον τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, λιταῖς ἀγίαις σου πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν

Τίς μὴ μακαρίσει σε...

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα:

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα
Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ...

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα
Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι...

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα
Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι...

Εἰς τὴν Λιτὴν

Ἦχος α΄

Τοῦ φωτοφόρου καὶ οὐρανόφρονος πατρός, τὴν σεβασμιον μνήμην ἐπιτελοῦντες, φιλεόρτοις ἄσμασι, καταστέψωμεν αὐτόν, καὶ τὸ γλυκύτετον καὶ παμπόθητον ὄνομα αὐτοῦ, ἐπικαλεσώμεθα ἐν πίστει, πλοῦτον ἄφθονον κομιζόμενοι, τῶν χαρίτων αὐτοῦ. Βοήσωμεν ἐκ βάθους καρδίας πρὸς αὐτόν· Λεονάρδε ὅσιε, ψυχοφθῶρων καὶ χρονίων παθῶν, τοὺς ἱκέτας σου λύτρωσαι, τῷ Χριστῷ ἡμᾶς καταλλάσσων, ταῖς διαπύροις πρεσβεΐαις σου.

Ἦχος β΄

Δεσμὰ σιδηρᾶ, καὶ ἀλύσεις βαρεῖαι, τῇ φοβερᾷ καὶ λαμπρᾷ σου παρουσίᾳ, ὥσπερ κηρὸς κατατήκονται, Λεονάρδε παμμάκαρ, μοναζόντων τὸ καύχημα. Τῶν ἀθῶων γὰρ μὴ φέρων, τὴν ἄδικον κάθειρξιν, ἐκ βαθυτάτων λάκκων τούτους ἀναρπάξεις, κλειῖθρα διαρρηγνύων, καὶ ἰσχυροὺς πύργους κατασειῶν, τῇ κραταιᾷ σου δὲ χει-

ρί, τοὺς δεσμίους ὀδηγεῖς εἰς τὸν θεῖον ναὸν σου, τὰς ἀλύσεις κομίζοντας, ὕμνουῦντας δὲ τὸ σεπτὸν σου ὄνομα, καὶ δοξολογοῦντας τὸν ὑπεράγαθον Κύριον.

Ἦχος δ΄

Ω τῶν θαυμασίων Σου Χριστέ βασιλεῦ, ὅτι τῇ χάριτι σου ἀπεκάλυψας τόπον, ὅπου ἔδει μετατεθῆναι, τὸ λείψανον τοῦ εὐλογημένου δούλου σου. Λαοῦ γὰρ νηστεύοντος καὶ εὐχομένου, χιὼν ἐνέπεσε πυκνή, τὴν χώραν πᾶσαν καλύψασα, τόπος δὲ μόνος κατελείφθη κενός, ἔνθα καὶ ὤκοδόμηται, ναὸς περικαλλέστατος. Λαὸς δὲ πίστει καὶ πόθῳ καὶ χαρᾷ, τὴν σορὸν τοῦ ὀσίου σου, ἐκέϊσε ἀπέθετο, χεῖρας εὐφροσύνως κροτῶν, καὶ σὲ δοξολογῶν, τὸν ἐνδοξαζόμενον, ἐν ταῖς μνήμαις τῶν ἁγίων σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄

Πάτερ ἁγιώτατε, τὸ πλῆθος τῶν ἀρετῶν σου, ὥσπερ σεπτὸν διάδημα, τὴν κορυφήν σου στεφανοῖ. Ποίαν ἐντολὴν οὐκ εἰργάσθης; Ποῖον δὲ κόπον ἔφυγες; Ποῖον δὲ χάρισμα οὐκ ἔλαβες; Ἐκ γὰρ τῆς ἀκενώτου πηγῆς, τοῦ Σωτῆρος ἀντλήσας, διαπορθμεύεις τοῖς πιστοῖς, τὴν δρόσον τοῦ Πνεύματος. Ὅθεν τοὺς ἐλαχίστους ἀδελφούς σου διακονήσας, καὶ παρρησίαν ἔχων πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, αἴτησαι ἵλεων αὐτὸν γενέσθαι ἡμῖν, τοῖς ἐπιτελοῦσι τὴν μνήμην σου, ἐν τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν καὶ αἰί...

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε...

Εἰς τὸν Στίχον

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε

“Ὅτε ὡσπερ ἄγγελος λαμπρός, ἐν τῷ δάσει ὤφθης θεόφρον, ἐξαστραπούση μορφῇ, πάντες κατεπλάγησαν, καὶ ἐθαμβήθησαν, βασιλεὺς δὲ τοῖς γόνασι, πεσὼν παρεκάλει, ρύεσθαι τὴν σύννευνον, θανεῖν ἐγγίζουσαν, ὅθεν δακρυρρόοις εὐχαῖς σου, βασιλὶς ἰάθη ἐν τάχει, καὶ υἱὸν τεκοῦσα ἠλευθέρωται.

Πᾶσαν ἠδυπάθειαν σοφέ, ἐναπομαράνας τῷ πόθῳ, τῆς βασιλείας Χριστοῦ, πᾶσαν κακοπάθειαν, ἠγήσω ἄνεσιν, πέλων ὅμως φιλόανθρωπος, τοῖς τέκνοις σου πάτερ, φρέαρ πλήρες ὕδατος τῇ σῇ εὐχῇ χορηγεῖς. Ὅθεν εὐχαρίστως ἐβόων· Δόξα σοι, Θεὲ παντοκράτορ, κηδεμόνα ἡμῖν ἄριστον θέμενος.

“Ὅτε σὲ ἐκήδευσεν λαμπρῶς δῆμος μοναστῶν καὶ μιγάδων, τῇ σῇ πανσέπτῳ μονῇ, θαύματα ἰάσεων ποικίλα γέγονεν, ὅτε πάλιν ἠθέλησαν, ναὸν ἀνεγεῖραι, καὶ σορὸν τὴν θείαν σου, ἐκεῖ κομίζεσθαι, θαύματι ἐγνώσθη ὁ τόπος, καὶ χαρᾶς ἐνέπλησας πάντας, Λεονάρδε ὅσιε πανθαύμαστε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄

Στρατείαν βασιλικήν, καὶ δόξαν κοσμικήν, καὶ γεννητόρων τὴν εὐγένειαν ἀρνησάμενος, ἠρετίσω συνταχθῆναι τῷ Χριστῷ, ὡς στρατιώτης πανάριστος, καὶ τῆς ἄνω δόξης καὶ θεοειδοῦς ἐπέτυχες, καταπαλαίσας τὸν πολυμήχανον· τῷ δὲ σοφωτάτῳ Ρεμιγίῳ ἐπόμενος, σεαυτὸν ἠγίασας, νηστεία συντόνῳ, ἀδιαλείπτῳ προσευχῇ, καὶ ταπεινώσει χριστομιμήτῳ. Ὅθεν τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ προσκολληθεὶς, οἰκονόμος τῶν χαρισμάτων αὐτοῦ γεγένησαι, καὶ πηγὴ δροσίζουσα καὶ κατευνάζουσα, τῆς σαρκὸς ἡμῶν καὶ τῆς ψυχῆς τὰ οἰδήματα.

Καὶ νῦν

Ἄνύμφευτε Παρθένε...

Ἄπολυτίκιον**Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης**

Τῶν ὁσίων τὸ κλέος, διδασκάλων τὸ καύχημα, καὶ κρουνοῦς ἐλέους ἐδείχθης, Λεονάρδε πατὴρ ἡμῶν. Λυτροῦσαι γὰρ δεσμῶν καὶ φυλακῆς τοὺς πίστει καταφεύγοντας εἰς σέ, ἐπιτόκους δὲ ἐν τάχει ἐλευθεροῖς, καρπὸν κοιλίας χαριζόμενος. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ ἀναδείξαντι, δόξα τῷ σὲ πλουτοῦντι δαψιλῶς, σημείοις τε καὶ θαύμασιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ στιχολογίαν.

Κάθισμα. Ἦχος α΄.

«Τὸν τάφον σου, Σωτήρ»

Ἀστήρ φωτολαμπής, πεφυκῶς Λεονάρδε, ἐπύρσευ-
σας λαούς, διδαχαῖς σου ἐνθέοις, καὶ πλείστοις ἐν
θαύμασι, τῷ Κυρίῳ προσήγαγες, πλήθη ἄπειρα, τὴν τῶν
εἰδώλων μανίαν, ἀρνησάμενα, καὶ κολληθέντα ἐν πόθῳ,
Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα, Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον ὁμοιον

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον
ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς βάθος, δεινῆς ἀπογνώσεως,
καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων, σὺ γὰρ πέφυκας, ἁμαρτω-
λῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ
σώζεις τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὴν β΄ στιχολογίαν.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον

Επιφαίνη ἅπασι, τοῖς αἰχμαλώτοις, καὶ λυτροῦσαι τάχιστα, ἐκ τε δεσμῶν καὶ φυλακῆς, καὶ τῶν κινδύνων καὶ θλίψεων, τοὺς μετὰ πόθου, αἰτοῦντάς σε ὅσιε.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον

Προστασία ἄμαχε, τῶν ἐν ἀνάγκαις, καὶ πρεσβεία ἔτοιμος, τῶν ἐλπίζόντων ἐπὶ σέ, ἀπὸ κινδύνων μελύτρωσαι, καὶ μὴ παρίδης, ἢ πάντων βοήθεια.

Μετὰ τὸν Πολυέλαιον.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. «Τὴν ὠραιότητα»

Εν τῇ φρονήσει σου, κόσμον ἠλόγησας, ἐν τῇ ἀσκήσει σου, δαίμονας ἤσχυνας, καὶ Ῥεμιγίῳ τῷ σοφῷ, ἀκλινῶς ἠκολούθησας, ὅθεν καὶ ἀπέλαβες, χαρισμάτων τὸ πέλαγος, καὶ Θεῷ εὐχόμενος, βασιλίδα ἐπίτοκον, ἐρρύσω τοῦ θανάτου καὶ τέκνον, ἀπέδωκας αὐτῇ ταῖς πρεσβείαις σου.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τῆς συμπαθείας σου, πλοῦτον τὸν ἄμετρον, καὶ δυναστείας σου, κράτος τὸ ἄμαχον, ἀναλαβόμενος εἰς νοῦν, προσέδραμον τῇ σκέπη σου, θλίψει συνεχόμενος, καὶ δεινῶς ἀπορούμενος, κράζων ἐκ βαθέων μου, καὶ καρδίας τοῖς δάκρυσι, Παρθένε Θεοτόκε βοῶ σοι· Σῶσόν με σῶσον τὸν ἀνάξιον.

Οί Ἀναβαθμοί. Ἐκ νεότητος μου...

Προκείμενον. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ.

Πᾶσα πνοὴ καὶ Εὐαγγέλιον ὀσιακόν, εἶτα ὁ Ν΄ ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄

Ὁσιε Πάτερ παντὶ τῷ κόσμῳ, ἐγνώσθη ὁ πλουῦτος τῆς φιλανθρωπίας σου, δι' ἧς Χριστῷ ὁμοιωθεὶς, τύπος ἐγένου τοῖς πιστοῖς, πενομένους ἠλέησας ἅπαντας, δαιμονῶντας ἰάσω πρεσβείαις σου, καὶ ἰσαγγελοε ὤφθης τῷ βίῳ σου, προσεδρεύων θρόνῳ τοῦ παντάνακτος Θεοῦ, σωτηρίαν αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Εἶτα οἱ κανόνες. Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς ς' καὶ τοῦ ὁσίου εἰς η'.

Κανὼν τοῦ ὁσίου Λεονάρδου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: Εὐχαῖς σου, ὀσιε, φώτισον Λεονάρδον τεκνίον σου.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄.

«**Α**ρματηλάτην φαραὼ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα πο-
τέ, μωσαϊκὴ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα καὶ
»διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην
»διέσωσεν, ᾄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλλοντα».

Εὐαρεστήσας τῷ Θεῷ μακάριε, τῇ πολιτείᾳ σου, φωτα-
γωγεῖς πάντας, τοὺς εἰς σὲ προστρέχοντας, διὸ καὶ
νῦν τὸν δοῦλόν σου, ταῖς τοῦ βίου μερίμναις, καταπον-
τούμενον φώτισον, εἰς τὸ ἐπαξίως ὑμνῆσαί σε.

Υλώδη πάθη καθελὼν ἐνέκρωσας, γεῶδες φρόνημα,
καὶ προσευχῇ πάτερ, τῇ θερμῇ πρὸς Κύριον, Τριάδος
ἐνδιαίτημα, γεγονὼς Λεονάρδε, περιχορεύεις τῷ Κτίστη
σου, σὺν ταῖς οὐρανίαις δυνάμεσιν.

Χαρᾶς πληροῦται Ἐκκλησία σήμερον, τῇ θείᾳ μνήμη
σου, ἐκ Δυσμῶν γὰρ λάμπσας, ὡς ἀστήρ ὀλόφωτος,
ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις νῦν, τῶν ὠδίνων λυτροῦσαι, τὴν
εὐτοκίαν δωρούμενος, ὥσπερ βασιλίδι πρεσβείαις σου.

Ανθηφοροῦντά σε ὄρῳσα ὅσιε, χριστιανῶν ἢ πληθὺς,
ταῖς ἀρεταῖς πάσαις, καὶ λαμπροῖς χαρίσμασιν, ἐν
δόξῃ κατευφραίνεται, εὐωδίας πληροῦται, καὶ μελωδεῖ
ἀνακράζουσα, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Τνα λυτρώση τῶν παθῶν τὸν ἄνθρωπον, ὁ Ὑπεράγα-
θος, ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων, σαρκωθείς Πανάμωμε,

Κυρίαν σε ἀπέδειξε, ἀοράτου τε πάσης, καὶ ὄρατῆς κτίσεως, καὶ ἡμῶν ἀπάντων διάσωμα.

ᾠδὴ γ'

«**Σ**ὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρέχόντων σοι Κύριε, σὺ εἶ τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου».

Στρατιώτης ἄριστος, καθωπλισμένος τῇ χάριτι, πάσας ἐχθροῦ, σὺ τὰς παρατάξεις, Λεονάρδε συνέτριψας.

Σώζεις ταῖς πρεσβείαις σου, τοὺς ἐν δεσμοῖς καὶ ἀλύσει, παντοειδῶς, καταπονουμένους, Λεονάρδε πανεύφημε.

᾽**Ο**λβον ἀναφαίρετον, ἐκτήσω πάτερ ἀσκήσει σου, καὶ τῇ πολλῇ, ἐν Χριστῷ ἀγάπῃ, ἣν ἀφθόνως μετέδωκας.

᾽**Υ**πανοίξας ὦτά σου, σὺ διδασκάλω θεόφρονι, καὶ τὸν Χριστόν, ἔχων ἐν καρδίᾳ, ἡγιάσθης ὅλος ὅσιε.

Θεοτοκίον

᾽**Ο**λον τὸν ἀχώρητον, Θεὸν χωρήσας ἐν μήτρᾳ σου, Μητέρα ἀγνή, καὶ ἡμῖν μὴ κλείσης, τὰ φιλόανθρωπα σπλάγχνα σου.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. «Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον»

Τῶ Κυρίῳ καὶ μόνῳ ἀληθινῶ, φιλανθρώπῳ Δεσπότη ὁμοιωθεὶς, λαμπρότατον ἔσοπτρον, ἀποστίλβον χρηστότητι, τοῦ Χριστοῦ ἐγένου, καὶ τύπος πραότητος, καταυγάζων πάντας, ἀκτίσιν ἐλέους σου, πάντας οὖν ἰᾶσαι, νοσημάτων ποικίλων, παρέχεις δὲ δόματα, φιλοτίμως τοῖς πένησι, Λεονάρδε, πανόλβιε. Πρέσβευε Χριστῶ τῷ Θεῶ, ἡμῖν πᾶσι, δοῦναι τὴν συγχώρησιν, τοῖς μετὰ πόθου τιμῶσι, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῆ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, ἀφράστως ἀπεκύησας, τὸν τὰ πάντα ποιήσαντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα κατέχοντα, καὶ ἐκ μαζῶν ἐθήλασας, τὸν κόσμον ἐκτρέφοντα, ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία παρθένε, ῥυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα παρθένε ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν, τότε παράσχου μοι, καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις πανάχραντε.

ᾠδὴ δ'

«**Σ**ύ μου ἰσχύς Κύριε, σύ μου καὶ δύναμις, σὺ ὁ Θεός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικοὺς κόλπους μὴ ᾠλιπῶν, καὶ τὴν ἡμετέραν πτωχείαν ἐπισκεψάμενος, διό

»σὺν τῷ προφήτῃ, Ἄββακούμ σοι κραυγάζω· τῇ δυνάμει σου δόξα, φιλάνθρωπε».

Σὲ βοηθὸν τάχιστον σὲ καὶ ἀσφάλειαν, ἐν κινδύνοις εὗραντο ἐπίτοκοι, καὶ ἰατρὸν πάντων τῶν παθῶν, λυτροῦσαι γὰρ νόσων καὶ λυπηρῶν πάντα ἄνθρωπον, διὸ καὶ τῇ σῆι σκέπη, προσφεύγοντες πλουτοῦμεν, τῶν ἰαμάτων τὴν ἀντίδοσιν.

Ἰλὺν παθῶν ἅπασαν σὺ ἐξετίναξας, σφοδροτάτῳ ἔρωτι πρὸς Κύριον, καὶ ἐλλαμφθεὶς δόξῃ θεϊκῇ, ἐνέκρωσας σάρκα καὶ τὸν κρυπτὸν ἔσω ἄνθρωπον, εὐχῇ ἀνακαινίσας, ἰσάγγελος ἐγένου, ὦ Λεονάρδε παμμακάριστε.

Ἐρημικὸν ἔνθεον βίον ἐπόθησας, καὶ ἐν Πάβῳ ᾤκησας μακάριε, ὑπενεγκῶν πάντα πειρασμόν, διὸ καὶ ἐφάνης ποιμὴν ἀπάντων γλυκύτετος, διδάσκων ἰατρεύων, καὶ ἐμπιμπλῶν ἐλέοις, ἄπειρα πλήθη προσιόντα σοι.

Φυγαδευτὴς πέφυκας δαιμόνων κράτιστος, παραλύτων ἔνδοξε ἀνόρθωσις, καὶ τῶν τυφλῶν πάντων φωτισμός· κωφοῖς τὸ ἀκούειν καὶ ἀσθενοῦσι τὴν ἴασιν, παρέχεις ταῖς εὐχαῖς σου, καὶ λόγοις μελιρρύτοις, πάθη ἐλαύνεις τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ω δὴν φαιδρὰν ἄσωμεν πανηγυρίζοντες, τῇ Παρθένῳ καὶ ἀγνῇ Θεόπαιδι, ὅτι αὕτη γέγονεν ἡμῖν, ὁδὸς σωτηρίας ἀγιασμός τε καὶ λύτρωσις, ὡς τέξασα ἐν χρόνῳ, τὸν ἄχρονον Δεσπότην, καὶ ποιητὴν καὶ λυτρωτὴν ἡμῶν.

Ὦδὴ ε΄

Τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος »τὸν δαίμονα; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν »ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι».

Τῷ δεθέντι τραχήλῳ, ὑπ' ἀνόμου ἄρχοντος, καὶ θνήσκειν μέλλοντι, Λεονάρδος ὤφθη, λαμπροτάτη ἐσθῆτι κοσμούμενος, καὶ ἐλευθερώσας, ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ εἰσάγει, καὶ λαὸν ὑμνωδὸν ἀπεργάζεται.

Τίνα ῥύση δεσμώτην, ἐκτενῶς σε ὅσιε, ἐπικαλούμενον, Μωυσῆς καθάπερ, Ῥοδανὸν πλημμυροῦντα διέτεμες, καὶ ποσὶν ἀβρόχοις, διὰ τῆς κοίτης ὀδηγήσας, δειλιῶντα ἰκέτην διέσωσας.

Σωρηδὸν τῷ ναῷ σου, κεῖνται ἀναθήματα, τρανῶς κηρύττοντα, τὴν ἐλευθερίαν, ἣν παρέσχες ἀφθόνως τοῖς δούλοις σου, ἐν δεσμοτηρίοις, καὶ θλίψει ἐπικαλούμενοις, τὸ γλυκὺ ὄνομά σου θεόληπτε.

Ο λονύκτιον αἶνον, πάντες οἱ τιμῶντές σου, τὴν μνήμην σήμερον, νῦν προσφέρομέν σοι, ἀνυστάκτῳ τῷ

ὄμματι μέλλοντες, τὰ θαυμάσιά σου, καὶ τὴν πολλήν σου εὐσπλαγχνίαν, Λεονάρδε θεόφρον μακάριε.

Θεοτοκίον

Ναὸν θεῖον Παρθένε, ὁ κλεινὸς Λεονάρδος, ἐν πίστει ἤγειρε, εἰς τιμὴν σου Μητέρα, καὶ ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας ἀνέθετο, τῇ γὰρ σῆ πρεσβεία, καὶ τῇ θερμῇ σου ἀντιλήψει, καὶ ἡμεῖς καταφεύγομεν πάντοτε.

Ὦδὴ f'

«**Ε**λάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Λειμῶνα πνευματικόν, ὠραιζόμενον ἄνθεσι, ποικίλοις τῶν ἀρετῶν, Λεονάρδε ἔνδοξε, σκιρτῶνται ὄρωντές σε, τῶν πιστῶν οἱ δῆμοι, ἐν Κυρίῳ ἀγαλλόμενοι.

Ελευθερώσας ταχύ, πικροῦ θανάτου ὠδίνων τε, τὴν βασιλίδα εὐχαῖς, ταῖς θερμαῖς πρὸς Κύριον, παιδίον ἐδώρησας, ἐμπιμπλῶν ἀπάσης, θυμηδίας τοὺς γεννήτορας.

Ορθρίζων διὰ παντός, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Κυρίου σου, ἀστήρ ὡς ἑωθινὸς ἐξέλαμψας ὅσιε, τελέσας δὲ δρόμον σου, ἐντολῶν τηρήσει, στεφανίτης ἀναδέδειξαι.

Νυμφίω καλλοποιῶ, φίλος ἐγένου πιστότατος, προσά-
γων αὐτῶ λαούς, σκοτία καθεύδοντας, συνάπτων
κηρύγματι, ὡπερ νύμφην πάτερ, Ἰησοῦ τῶ Δεσπότη
σου.

Θεοτοκίον

Ἀνύμφευτε Μαριάμ, Θεογεννήτωρ πανάμωμε, δο-
χεῖον καὶ κιβωτός, γέγονας Θεότητος, ἡμῶν δὲ ζη-
τούντων σε, κατ' ἐχθρῶν ὑπάρχεις, ἀπροσμάχητος βοή-
θεια.

Κοντάκιον.

Ἦχος δ'. «Ὁ Ὑψωθείς»

Εὐαρεστήσας τῶ Θεῷ Λεονάρδε, καὶ καθαρθεὶς ὡς-
περ χρυσίον ἐκλάμπων, τῇ δοκιμῇ μακάριε, νηστείας
καὶ εὐχῆς, τοῖς εἰς σὲ προστρέχουσιν ἑαυτὸν διαδίδως,
αἰχμαλώτοις ῥύεσαι, ἐπιτόκους λυτροῦσαι, καὶ ἀρτιγέν-
νητα βρέφη εὐλογεῖς, ἡμᾶς δὲ πάντας, φωτίζεις πρε-
σβείαις σου.

Οἶκος

Λελαμπρυσμένος τῶ νοί, ὑπάρχων θεοφόρε, ναὸς ἡ-
γιασμένος, ἐδείχθης τῆς Τριάδος, καὶ καταγώγιον
τερπνόν· πέλων δ' ὅμως τάλας, ἀνυμνεῖν ἀμηχανῶ, τὸν
βίον σου τὸν ἔνθεον, καὶ τὰ πολλά σου πάτερ θαυμάσια·
πλὴν δὲ καταφεύγων, τῇ σῆ λάρνακι ἐν πόθῳ, καὶ ἐν
χαρᾷ, ὕμνους σοι προσφέρω, σῆ χάριτι ῥωσθεῖς, αἰτού-
μενος ὅπως, ὡπερ ὄρνις στοργικῆ, πάντας συνάγων,

δούλους σου ἡμᾶς, καθάπερ μικρὰ νοσσία, θερμάνης ποιμάνης, φωτίσης πρεσβείαις σου.

Συναξάριον

Τῇ βῆ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Λεονάρδου τῆς Λιμόζης τοῦ ὁμολογητοῦ καὶ θαυματουργοῦ.

*Λέων καθάπερ ἰσχυρὸς Λεονάρδε
ἀνυστάκτῳ ὄμματι νεκροῖς τὰ πάθη.*

Ὁ ὁστος ὁ ὁσιος πατὴρ ἡμῶν Λεονάρδος ἐγεννήθη ἐν Αὐρηλιανῷ (Ὁρλεάνῃ) ἐκ γονέων εὐγενῶν καὶ μαθητῆς ἐγένετο τοῦ μακαρίου Ῥεμιγίου ποιμένος τῆς τῶν Ρεμενσίων Ἐκκλησίας (Ῥάνς). Περιφανῆς δὲ γενόμενος τῇ ἀρετῇ καὶ τῇ ἀγιότητι τοσοῦτον αἰδέσιμος ἐφάνη τῷ βασιλεῖ Κλοδοβίῳ, ὥστε ἐπέτρεψεν αὐτῷ ἀπολύειν μόνη τῇ ἐπισκέψει του οἴου δεσμίου ἐβούλετο. Ἠλευθέρωσε δὲ καὶ τοῦ βασιλέως Χλωδοβίκου τὴν σύνευνον θανεῖν ἐγγίζουσιν ἐκ τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ τέκνον τοῖς γονεῦσιν ὑγιὲς χαρισάμενος. Ἠσυχάσας δὲ ἐν τῷ δάσει Πάβῳ καὶ τὴν σάρκα κατατήξας νηστεία καὶ ἀγρυπνία ἔπηξε καλύβαν καὶ ναὸν μικρὸν ἀνήγειρεν εἰς τιμὴν τῆς Θεοτόκου· παρ' αὐτῷ δὲ ἠθροίσθη καὶ χορὸς πατέρων τινῶν. Τελέσας δὲ θαύματα πολλὰ καὶ ἰατρὸς φανεὶς ἄριστος καὶ ποιμὴν γλυκὺς καὶ διδάσκαλος ἀκριβέστατος πάντων ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ τῇ ὀγδόῃ τῶν εἰδῶν τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου (6 Νοεμβρίου). Μετὰ δὲ τὴν αὐτοῦ κοίμησιν θαύματα ἐγένοντο πλεῖστα τῇ ἐπικλήσει τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ καὶ τῇ προσκυνήσει τῶν λειψάνων αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἐδοξάσθη παρὰ τοῦ Κυρίου τοῦ ἐνδοξαζομένου ἐν ταῖς μνήμας τῶν ἀγίων αὐτοῦ.

Ταῖς τοῦ ὁσίου πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

«**Ο**ί ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες παῖδες, ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς »καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Ρύπον πάντα καθάρας, ταῖς πηγαῖς τῶν δακρύων, παμμάκαρ ὅσιε, ἐλάμπρυνας σπουδαίως, τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς σου, ταῖς ἀκτίσι τῆς χάριτος, καὶ σὺν ἀγγέλοις νῦν σκιρτᾶς, Τριάδα ἐποπτεύων.

Διαβὰς ὄναρίῳ, ἄλσος μέγα ἐκθήσω, ὡς δῶρον ἄνακτος, διένειμας δὲ τοῦτο, τοῖς πρώην αἰχμαλώτοις, φιλοπόνως ἐργάζεσθαι, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου τὸν σόν, μιμούμενος Δεσπότην.

''**Ο**μμα τείνας εἰς ὕψος, ἀδιστάκτῳ τῇ πίστει, Θεὸν ἰκέτευσας, καὶ ἔπλησας ὑδάτων, εὐθὺς διαυγεστάτων, λάκκον μέγα ξηρότατον, πάντων αἰνούντων τὸν Θεόν, χεῖλεσι καὶ καρδίᾳ.

Ναῶ θείῳ σου πάντες, οἱ προσπεφευγότες, ἀντλοῦσιν ὅσιε ἰάματα ποικίλα, συσφίγγεις παραλύτους, καὶ ἐλαύνεις δαιμόνια, καὶ τάχιστα ἐλευθεροῖς, ἐγκύους σαῖς πρεσβεΐαις.

Θεοτοκίον

Τοῦ φραγμοῦ τὸ μεσότοιχον, Θεοτόκε Μαρία, ἐν σοὶ κατήργηται, δανείσασα γὰρ σάρκα, τῷ τόκῳ σου

Παρθένε, οἰκειοῖς ἡμᾶς ἅπαντας, Χριστῷ τῷ μόνῳ αἰνε-
τῷ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ η΄

«**Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος,
τοῖς θεοσεβέσιν, ἔμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δὲ
»κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τῷ δημιουργῷ,
»καὶ λυτρωτῇ ἀνεβόα· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυ-
»μνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Εν τῇ σεπτῇ κοιμήσει σου, Ὁρθοδόξων ὁμήγουρις,
συνελθοῦσα ἅμα, εὐλαβῶς ἐκήδευσεν, τὸ πάντιμον
σῶμά σου, ὡς θησαυρὸν ἀτίμητον, εἶσω τοῦ ναοῦ, ὃν
ᾠκοδόμησας πάτερ, καὶ ἔκραζεν ὑμνοῦσα, Χριστὸν τὸν
ζωοδότην, τὸν δόξαν δεδωκότα, τοιαύτην τοῖς ἀγίοις.

Καταπαλαίσας ἀνδρικῶς, τῆς σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν,
καὶ τὴν δόξαν πᾶσαν, τὴν τοῦ κόσμου ἔφυγες, ἀλλὰ
νῦν τετύχηκας, τῆς ἄνω δόξης ὅσιε, καὶ κατατρυφῶν,
φωτὸς ἀκτίστου δυσώπει, σὺν τῇ ἀειπαρθένῳ, τὸν Σωτῆ-
ρα τοῦ κόσμου, φυλάττειν ὀρθοδόξων, τὴν ποίμνην εἰς
αἰῶνας.

Νηστεία δυσωπούμενος, τριημέρῳ ὁ Κύριος, τοῖς θερ-
μῶς αἰτοῦσι, τόπον ἀπεκάλυψε, ναὸν λαμπρὸν ἐγεί-
ρειν σοι, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ σκῆνός σου, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς,
καὶ ἐν χαρᾷ ἀποθέσαι, διὸ καὶ συνεγείρει, λαὸν καὶ κλη-
ρον πάντα, ὑμνεῖν σε Λεονάρδε, σὺν πᾶσι τοῖς ἀγίοις.

Θεοτοκίον

Ἰῶ δολίου δράκοντος, φαρμαχθεῖσαν ἰάτρευσας, τῶν βροτῶν τὴν φύσιν, τῷ πανάγνῳ τόκῳ σου, φορέσας γὰρ Ἄχραντε, ὅλον Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ἐν τῇ σῆι γαστρὶ, ἡμᾶς ἐθέωσε πάντας, διὸ καὶ ὡς αἰτίαν, ἡμῶν τῆς σωτηρίας, σὲ ἀνυμνοῦμεν πόθῳ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'

«**Ἐ**φριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατῆλθε μέχρι καὶ «σώματος, παρθενικῶς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος ἄνθρωπος· «διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Ὁσιε πάτερ θαυμαστέ, μυστικαῖς θεωρίαις τερπόμενος, φωστήρ ἐδείχθης λαμπρός, τῆς Ἐκκλησίας κοσμῶν στερέωμα· καὶ συγκαλεῖς λαῶν πληθύν, ἀρύειν ἰάματα ἀφθόνως βρύοντα, ἐκ τῆς λάρνακος τῶν θείων λειψάνων σου.

Νόμον Θεοῦ ἐκμελετῶν, χερσωθείσας καρδίας ἐγεώργησας, ἀρότρῳ λόγων σου, καὶ ἐκάθηρας παθῶν φθοροποιῶν, καὶ ταῖς σεπταῖς σου διδαχαῖς, καρπὸν ἐκατοστεύοντα Χριστῷ προσήνεγκας, ἀδαπάνητον μισθὸν κομισάμενος.

Σῶζεις χειρὶ σου κραταιᾷ, αἰχμαλώτους δεδεμένους ἀλύσει, τῇ ἐπικλήσει σου, καὶ ἐπιτόκων τὰς πέδας

διασπᾶς· καθάπερ λέων ἰσχυρός, ἐκβάλλεις τοὺς δαίμονας καὶ ἰατρός τῶν παθῶν, Λεονάρδε χρηματίζεις πανάριστος.

“**Ο** λον με φώτισον ταχύ, τὸν ἐν σκότει παθῶν ἐγκυλινοῦμενον, καὶ ἀμαυρούμενον, καὶ ἡδοναῖς με δελεαζόμενον, πρεσβεία σου φωτουργῶ, καὶ σῶσόν με ἐκ θλίψεων καὶ περιστάσεων, καὶ κινδύνων Λεονάρδε τρισόλβιε.

Θεοτοκίον

“**Υ** ψίστου γέγονας ναός, καὶ ἡμῶν καταφυγή καὶ ἀντίληψις, καὶ μέγα καύχημα, καὶ Λεονάρδου στερρόν προτείχισμα, δείμας ναὸν εἰς σὴν τιμήν, ἐν σοὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ Μητρὸς ἀνέθετο, σὺν αὐτῷ οὖν δι’ ἡμᾶς Κυρίῳ πρέσβευε.

Α΄ ἑξαποστειλᾶριον

Ἦχος β΄. «Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν»

Τὸν τοῦ Δεσπότης γνήσιον, μαθητὴν τε καὶ φίλον, καὶ κήρυκα πανθαύμαστον, τῶν αὐτοῦ προσταγμάτων, ἀνευφημήσωμεν πόθῳ, Λεονάρδον τὸν θεῖον· τὸν κόσμον γὰρ ἀφέμενος, τῷ Χριστῷ ὑπείκειτο, καὶ δι’ αὐτοῦ, πλάνην τῶν εἰδώλων ἀποδιώξας, τῇ πίστει ἔθνη εἵλκυσε, τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Β' εξαποστειλάριον
Ἦχος β'. Ὅμοιον

Τὸ σόν, θεόφρον ὄνομα, ἐν τοῖς χεῖλεσι φέρων, λυτροῦμαι παραπτώσεων, καὶ δεσμῶν ὀλεθρίων, καὶ γὰρ ἐδόθη σοι πάτερ, χάρις μὴ κενουμένη, διὸ προχέεις ἅπασι, τοῖς κυκλοῦσιν ἐν πίστει, τὴν σὴν σορόν, ὥσπερ βρύσιν ἄφθονον Λεονάρδε, ἰάματα δροσίζοντα, τῶν παθῶν τὰς φλογώσεις.

Θεοτοκίον

Δοχεῖον πολυτίμητον, λίθοις κεκοσμημένον, τοῦ Θεοῦ Λόγου γέγονας, καὶ ναὸς Θεοφόρος, πρὸ τόκου γὰρ καὶ ἐν τόκῳ, καὶ μετὰ τόκον Παρθένος, ἔμεινας Μη-τερ ἄχραντε, τέξασα τὸν Δεσπότην, καὶ νῦν ἡμᾶς, τῷ Υἱῷ σου σύναψον ταῖς λιταῖς σου, συμπρεσβευτήν τὸν ἔνδοξον, ἔχουσα Λεονάρδον.

Εἰς τοὺς Αἶνους

Σπικηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. «Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος»

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος, ὁ τὸν κόσμον φυγῶν, ὑπὸ κόσμου διώκεται, καὶ πολίζει ἔρημον, καὶ θρυλεῖται τοῖς πέρασι, καὶ ἰαμάτων, γίνεται πέλαγος, καὶ τῶν δαιμόνων, φυγαδευτήριον, ὦ! πῶς ὑμνήσωμεν, Λεονάρ-

δε ὄσιε, τὴν ἐν Χριστῷ, ἐλεημοσύνην σου, καὶ τὴν χρηστικότητα.

Πάτερ Λεονάρδε ὄσιε, ἀνατεθεὶς τῷ Θεῷ, ἐκ νεότητος ἔνδοξε, ἐβδελύξω τέλεον, τὴν τοῦ κόσμου τερπνότητα, καὶ βασιλέων, δόξαν καὶ εὐκλειαν, καταφρονήσας, ἔρημον ᾤκησας, ταῖς ἱκεσίαις σου, ταῖς θερμαῖς πρὸς Κύριον, πάντας ἡμᾶς, τοὺς εἰς σὲ προσφεύγοντας, Θεῷ οἰκείωσον.

Σῶν γεννητόρων ὑπέριδών, καὶ ὀλοψύχως δραμών, διδασκάλῳ θεόφρονι, Ῥεμιγίῳ ὄσιε, ἑαυτὸν παραδέδωκας, καὶ τοῖς ἐκείνου, ἴχνεσι πάντοτε, στερρῷ φρονήματι, ἠκολούθησας, ἡμῶν δὲ φώτισον, τῷ πανσέπτῳ βίῳ σου, νοῦν καὶ ψυχὴν, καὶ τὰ διαβήματα, εὐχαῖς σου ἴθυνον.

Δόξα. Ἦχος βαρὺς

Ἰδού σοι ὦ Δέσποτα, Λεονάρδος ὁ δοῦλός Σου, πολυπλάσιον τὸ τάλαντον ἀποδίδωσι. Κόσμον ἐμίσησε καὶ τοῖς ἐν σκότει ἐκήρυξε, τοῖς πτωχοῖς δὲ ἀφθόνως μετέδωκεν. Αἰχμαλώτους ἐρρύσατο, βασιλίδα δυστοκίας ἀπήλλαξε, καὶ δυσιάτους νόσους τῶν αὐτῷ προστρεχόντων ἐθεράπευσε. Δέξαι οὖν αὐτόν, ὡς φίλου σου γνήσιον, πρεσβεύοντα ὑπὲρ ὑμῶν, ἀχρείων αὐτοῦ συνδούλων, τῶν τιμώντων ἐν πόθῳ τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ τυπικὰ καὶ οἱ μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ ἁγίου ᾠδὴ γ' καὶ f'.

Ἄποστολος καὶ Εὐαγγέλιον, ὁσιακά.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον

Μεγαλυνάριον

Τῆς ἀγάπης πάντες τὸν θησαυρόν, καὶ τὸν τοὺς δεσμίους ἐκλυτροῦντα τῆς φυλακῆς, τὸν τὰς ἐπιτόκους ταχὺ ἐλευθεροῦντα, τὸν θεῖον Λεονάρδον ὕμνοις τιμήσωμεν.

